

ЛЪЧЕЗАРНИ СОНЕТИ 2019

Сборник с избрани от журито 5 творби и допълнително 15 из 147 творби от анонимен Втори конкурс „Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет“ от Община курорт Вършец, 2019 г. Конкурсът е с подкрепа от „Фондация Лъчезар Станчев за поезия“ – съорганизатор, Национален литературен музей, Алманах „Огоста“, Регионална библиотека „Гео Милев“ – Монтана, в. „Сега“ и в. „Вършец“. Обява в Интернет, в. „Сега“, в. „Литературен вестник“, в. „Словото днес“ и в. „Вършец“. Благодарим на блажените вършечани и на радушната Вера Илиева. Издател на Сборника с подбор на допълнително 15 към избраните от журито 5 творби е „Фондация Лъчезар Станчев за поезия“.

1. Виктория Маринова, Плевен КОЛЕКЦИЯ ЛЮБОВ

Затварям си въздишките в кутия,
с надраскано сърце върху کالاка.
Сърдечните копнежи в нея крия –
там времето на сбъждане да чакат.

Прошепнати желаниа прибирам,
отронени от устните ми свити.
Подред мечтите колекционирам,
с надежда и любов са те обвити.

И ако смел си в нея да надзърнеш,
да пуснеш светлината вътре в мрака
и с обич моите мечти прегърнеш,
тогава времето недей протакат –
в Пандора няма как да ме превърнеш,
в кутията ми любовта те чака!

2. Нели Пигулева, Русе

ДЕНЯТ Е ДЪЛЪГ. КЪСА Е ПЪТЕКАТА,
която води към гората с боровинките.
Прилича слънцето. Над тебе бързореко
завоя сочи сврака – да не го подминеш.
По топлия заоблен гръб на хълма
се бутат бели облаци като мечета.
Полека във душата ти покълва
увереност, че стискаш в шепи часовете,
че всичко пожелано можеш да постигнеш...
Когато стане време за обратно,
не ще успееш кошницата претоварена да
вдигнеш.

Ще се наложи да изчакаш свраката, която
да изкълве от плодовете половината.
А ти във мрака своята алчност ще
проклинаш.

3. Мариана Добрева-Дафчева, Асеновград ТАКА СЕ СЛУЧИ

Твоят чадър в нюанс „уморено“ е.
Любопитно се вглеждам в очите ти,
изчерви се, но зная – отдавна се мислим.
само харесай мойта синьо-зелено.

Даже ръката ти леко потрепна,
щом се докоснахме с погледи.
Втурна се вятър, отронил е спомени,
капка дъждовна по скулите светна.

Уж понавъсен – облакът смигна.
Малко е късно за среща.
Аз се разсмях, ти се усмихна.

Утре е страшно далече.
Ще се получи ли?! Да ни се случи.
с твоя чадър и моето „Вече е!“

4. АЗ И ЛЯТОТО Сесил Костадинова, София

С топли стъпки догони ме лятото,
присмехулно се втурна напред,
закачливо опари страните ми
с устни слънччеви с привкус на мед.

Към морето се втурна, повлече ме
като прелестна синя вълна
и на пясъка там, разсълвчени,
сляхме своите души във една.

И потънахме в лятно безвремие,
в белотата на скъпите дни,
във покоя на слънчево бдение
и завити от кротки вълни –

две деца, непокорни, солени –
аз и лятото. Бяхме сами.

5. РИБАРИТЕ Петя Павлова, Русе

*на дървената пейка тая вечер
с рибарите на обща маса бях
Лъчезар Станчев*

Мъжете следват вечния си юг –
смирено топло в дома отвежда.
Олекват чаши в дланите им тежки,
по-възлести от корени на бук.

Навярно на съдбата си напук
усмихват се под смръщените вежди,
и пият за напразните надежди,
а хлябца са стиснали в юрук.

Минавах пътом, малко постоях,
и ядох с тях от рибата солена –
каквото Бог на масата е дал.

Но помен не видях от онзи страх,
че в края на човешката си тленност
рибарите умираат до вода.

6. Калин Михайлов

С УСМИВКА А ЛА РОНСАР

На твоя ден щом дойде вечерта,
дали не ще лежи и папка стара
на шкафчето, до капки и отвара,
а в нея – скъпоценна грамота?

Дали тогаз, с усмивка на уста
не ще си кажеш: „О, ти чудна вяр,
младежки плам и хъс за надпревара –
не сте ли вие само суета?“

Но може би поет магист и зрял,
или гък знаменита поетеса,
ще бъдеш ти и твоят капитал

от стихове – и свестни, и несвестни –
ще включва и сонета оцелял,
пръв плод на вдъхновение чудесно?

7. Цветелина Маринова - учител, В.Търново ХУБАВО Е ВЪВ ВЪРШЕЦ

Шепнат старите дървета:
вече идва есента,
слабо слънчицето свети,
падат жълтите листа.

Колко много пъстри стъпки
сплита уличния шал
и дечица като гъбки,
никнат след дъжда ваял.

Тука всичко е прекрасно.
Вечер свири стар щурец.
Аз със него съм съгласна.

Хубаво е във Вършец.
Кима ми луната ясна,
хубаво е във Вършец!

8. Борис Младенов-Young, Сидни, Австралия

ПТИЧКА

Тя беше като малка пойна птичка,
на моето прозорче долетя
и влезе без покана сам-самичка,
на рамото ми кацна, сви крилца.

Такъв късмет на съм се случва само,
но аз не я заключих във кафез;
врата откряхнах и и казах прямо:
„Когато искаш, пак навън излез.“

И волна, и свободна дотогава
бъди мой спътник в земните ми дни!...“
А тя до най-високата октава
домът ми с нежни трели огласи.

И нежна, вярна, мила и желана
завинаги в „кафеза“ ми остана!!!

9. Златю Златеов, София

ЛЕТИ МИ ГЛАРУСЕ, ЛЕТИ

над вълноломни висоти
със Чайка бяла имаш среща
от жежка чак до най-горещата.

Запей ми Гларусе, запей,
бъди чудесен фееш змей
със Чайка бяла – нежна птица
желаеш мъжка ръченица.

Засмей ме Гларусе, засмей,
Балкан, море, вълна до кей
и даже слънце да наднича
във нежността, това обичам.

Хей Чайко, страстно да се рееш,
ела, да гушнеш Гларус пееш.

10. НЕБЕСНА ТЪГА Дияна Колева, Луковит

Небето си съдира огърлицата
и пада град – седефери мъниста.
Изплашени, нагоре гледат птиците
и ги залива светлина сребриста.

На бал Небето няма да отиде –
разплакано, разкъсано, ранено.
Земята мокра чака да го види
отново слънчево и подмладено.

Но то тъгува и не го е грижа,
че мълнии се сипят по Земята.
Очите му проблясват черно-рижи –
душата си пречиства чрез сълзата.

И нечовешка вече е тъгата,
Щом страда то – Небето, за Земята.

11. Мая Ангелова, Вършец

МИГ ОТ ВЕЧНОСТТА

Със вик, по тънка нишка тръгва дията
преплитат се съдби, минути страст и песен
акорди от съзби на пеперуди сливат
стремех към светлина и тягостни терзания
нескъбнати желаниа, миражи, междуметия
откъснати цветя обличат голотата си
трицветно слънце влива стомана във
душите ни
от бяло, черно, сиво дъгата заслепява
прохождащо желание напиря към звездите
крилати фрази топят на слепия очите,
но есента напиря, молба за още време
импулс за нещо ново...
страх и ужас...пепел...
Живота продължава... И има нова песен

Празник на курорта,
минералната вода и
Балкана „Вършец 2019“

Награда
Лъчезар
Станчев
за поезия
в сонет
от Община
Вършец 2019

НАГРАДЕНИТЕ във Втори конкурс за
„Награда Лъчезар Станчев за поезия в
сонет, 2019“ от Община курорт Вършец,
с връчване от Кмета инж. Иван Лазаров
на 1 август – Празник на курорта 2019“:

ПЪРВА НАГРАДА с грамота, парична
сума 300 лева и книги на
Виктория Маринова за „Колекция любов“

ОТЛИЧИЕ с грамота, парична сума
50 лева и книги

на **Нели Пигулева**
за „Денят е дълъг. Къса е пътеката“
и на **Мариана Добрева-Дафчева**
за „Така се случи“

Жури на конкурса
Бойко Ламбовски – председател,
Мартен Калеев и проф. Румяна Л. Станчева

О Т З И В И от Първи конкурс – 2018 г.
**Кметът на Вършец Иван Лазаров даде
дума, че общината ще направи конкурса
ежегоден.** (из Кмета.bg)

Кметът благодари на поетите и обща
конкурсът да има и следващи издания. (из БТА)

О Т З И В И от Втори конкурс – 2019 г.

Бойко Ламбовски:
Да решиш да правиш литературен
конкурс, да го организираш и проведеш
веднъж, е възможно за всеки. Да го
организираш за втори път обаче, с
тенденция да го превърнеш в традиция,
означава сериозност, означава отдаденост,
означава цивилизованост.

Вторият всебългарски конкурс за поезия
в сонет „Лъчезар Станчев“ е факт. Първият –
миналата година, показа, че поетите в
България не свършват, и не ги плаши
класическата форма. Вторият – тази година,
показа, че кандидатите за лауреати от
цялата страна не намаляват. Между
изпробвалите перото си в тази трудна форма
имахме всякакви поети – по-иронични,
по-лирични, по-трагични; такива с пристрастия към
класическите параметри на жанра и такива,
които пишат текстове, за които понятието
„сонет“ може да се приложи само условно.

Журило поработи доста и струва ми
се, избра достойни произведения.
Също толкова достойни
ни харесаха не по-малко,
но уви – наградите са
ограничен брой.

Спечелете! Напишете номера на творбата, която
най-много харесвате. Обърнете на гръба.

№.....

12. ДАФНЕ Богомил Господинов, Лондон

На брега израства сянка на дърво,
Под която се надявам да го срещна:
Израства като нежелано сетиво
Само веднъж, ако забравиш, че е вечна.

Докато мрак разклаща близостта
на цветовете, вкопчени в короната,
Корените сякаш със юмрук прогонват
Отражението на хората. Слизай
да се видим за последно, листопад.

На повърхността, която води ни назад,
Обратно към почти забравените дни,
Нагоре към дълбокото небе падни!
За крила или весло аз вече нямам време.
По моето лице не плъзва тремор.

Дано Фондация Лъчезар Станчев за поезия и Община Вършец продължат това дело, което не само носи името на нашия прекрасен поет, роден тук, но и подкрепя изкуството на България в най-престижните му области, каквато безспорно е високата сфера на поезията.

Мартен Калеев:

Красивото и мъдро слово, което се реализира чрез поетичната форма, сякаш е извън времето. Написано е от „много души“, които изграждат и съставляват поета. Но за поредна година се събдват в точно определен момент и на такова чудесно място, каквото е курортът Вършец, обогатен от самобитния му августовски Празник на минералната вода и Балкана. Поетите мислят и възпяват неща, които на пръв поглед са крехки и призрачни, дори изгубени във времето. Но благодарение на поезията във вечното и стремление към възвишеност оставаме човеци, без това да ни затруднява или отчайва!

Честито на отличените! Дано не забравят, че най-подходящата дума „за римуване“ с поезия е думата „Живот“. Вдъхновявайте и окуражавайте своите читатели, за да не се похабят и погубят в сивота и безразличие. На добър час!

Проф. Румяна Л. Станчева:

Днес Вършец за втори път посреща онези, които смело се оглеждат в мечтата и участват в национално представителната поетична надпревара. За празника на лауреатите от Втория конкурс „Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет“ ще цитирам един образец сонетен куплет – от Шекспир:

О, виж в стъклото, младостта си виж!
На друг не отдадеш ли тази младост,
Дълбоко тоя свят ще огорчиш
И ще лишиш една жена от радост.

Шеговит, ведър, светъл дух – поетът на 16 век възпява младостта, радостта и живота. С радост и надежда да открия нов Шекспир, четох стихотворенията, изпратени за поетичната надпревара – 2019. Четенето в анонимност, почти 150 стихотворения, е интригуващо, загадочно. И освен специфично формулираните критерии на журито, все си мислех, кои стихове ще прилягат на оптимистичния, ведър, раззеленен и свеж Вършец.

Благодаря на Вършец за радостта, която умее да създава!

Напишете 4 цифри от телефонния си номер тук. Сгънете, откъснете това въгълче и гласувайте в шапката. Може да спечелите книга.

телефон:

13. ОЧИТЕ

Тодор Билчев, Русе

На лицето са звездите.
На душата светлината.
На Духа са те лъчите,
Греещи във двата свята.

Ех, очите, ех, очите!
Извор бистър на сълзите!
В тях душата се оглежда.
Господ погледа си свежда.

Те надежда са. И вяра.
Обич са. И...изневяра.
Те, душа и Дух са двете.

Най-красивото са цветете.
А в нощта, като комети,
Бог чрез тях човеку свети!...

14. ЛЮБОВНА ИМПРЕСИЯ Деница Йорданова

Златошитите звезди греят с ярка светлина.
и сред нощните тъми галят с нежна топлина.
Огненото лято тук пулсира сред житата,
буйното сърце трепти сред тишината.

Две души се сливат страстно във една.
Месечината превръща се в жена.
Медовината ѝ ражда любовта
и цъфтят светулки през нощта.

Слънцето с целувка доближава този храм
и нощта отлита в своя страстен плам
сред съня любовен и чутовен там.

Утрото огрява влюбените ни сърца
и с усмивки на пораснали деца
пламват нашите с любов обагрене лица.

15. Деян Димитров, Бургас СОНЕТ – КЛАСИЧЕСКА ФОРМА

Красиви думи от устата на момиче,
само нея търсих, дълги нощи съм копнял
и стихът ми тъжен вечно беше просто бял
с надежда и копнеж за нея го наричах.

Сега съм огън, дъжд, стихия и обичам,
пурпурно душата ми блести като кристал.
Лудо влюбен и живота бих за нея дал:
Красиви думи от устата на момиче!

Бях спял от собствени илюзии. Пак света
преобръна се наопаки за кратък миг.
Любовта е жива – тъмна, няма красота...

Хората са сенки, стока на фалшив бутик
и някъде там въже увисва във нощта,
за да пресъздам шедьовъра наречен Вик!

16. РАЗДЯЛА Вичо Балабанов

Накливо с луна закопчано,
Небето отдръпна перзето,
„Най-сетне! Намерих я! Ето!“
Тя хлъцна, но тръгна. Бе пиана.

Инстинктът ми бе да я хвана.
Нацупи се, малко превзето,
Дали вече светят с Небето?
Не виждах. Аз бях на коляно.

Бе моя! Тя бе... Съвестта ми!
Защо си отиде – не зная!
Без жлъчни закани, без бури,
Спести ми измислени драми,
Достойна и кротка. До края...
На другият ден аз бях Жури...

17. Пламен Маслев – музикант, София ДЪХ НА ЛИПИ

Дъхът на цъфнали липи
се смеси с твоята усмивка.
Унесохме се във мечти
и подарихме си милувка.

Нежно погледа си плъзвам,
докосвам с него твоите устни.
С трепет плахо аз рисувам
и следвам формите изкусни.

Косите ти в изящни рими
вятър вае закачливо,
не знае като любовта почивка.
И чудно етерът дъхти ни
на прегърнали се мило
липи, окичени с една усмивка.

18. ДЪЖДЪТ Цветелина Стойчева, Плевен

Дъждът преди си беше просто дъжд.
Сега отключва спомени безброй.
Как някой бил е с някого в цъфналата ръж,
Как двама са се топтели в студения порой.
Дъждът ми връща моята надежда,
Виждам я - чадър държи с ръце,
Стои пред мен и мило ме поглежда,
Готова да спаси отново моето сърце.
Седим си двете и се гледаме с очи,
Трудно ми е нещо ново да ѝ кажа,
А тя притихнала - не спира да мълчи,
Очаква болката си аз да ѝ покажа.
Започвам аз да ѝ разказвам как валя ни
онзи дъжд,
Как с тебе бяхме двама сгушени в
цъфналата ръж.

19. Иво Тодоров

ИЗПЕЙ МИ ВСЕКИ УДАР НА СЪРЦЕТО,
извикай всеки дъх, когато плача.
Надскачай изгревите и небето,
щом в житните поля вървят косачите.

Изпей ми всеки удар на сърцето,
издишай всяка дума, всеки стон.
Не мога повече да бъда рицар там,
където усмивката ти съхне днес - на прашния балкон.

Когато свърши лятото – красиво-цветно,
ще надживеем сенки и съмнения.
Изпей ми всеки удар на сърцето,
щом няма утре ти да си до мене.

Изпей ми всеки дъх, изпей ми всеки вик,
изпей ми всеки миг, любов.

20. Цветан Павлов, Казанлък НАУЧИ МЕ НА ЖИВОТ

Научи ме на Живот!
На Скука сам съм се научил.
Стоя без Визия, без Брод -
рядък медицински случай.

До мен бъди във всеки миг,
когато лошо ми се случи.
Не искам да съм мъченик
на твоето благополучие.

Изгрей в Живота ми: Звезда...
божествена, неотразима!
И подари ми Свобода,
за да успея, да ме има,
да имам сбъднати Мечти!
Ти на Живот ме научи!

Литературен Канал „Бивалица“ www.slance.eu

Издателство „Жанет 45“ и „Фондация Лъчезар Станчев за поезия“ представиха „Капка“ от Лъчезар Станчев, с избор от Светлозар Игов на сонети, стихове с Париж от 1930-те, първата любовна пролет в градския модернизъм и Голямата годишна награда за поезия, 1939. Събитието се състоя на 13 окт. 2018 в лит. клуб „Перото“ в НДК. В програмата бяха стихотълкувания от д-р Надежда Стоянова, от СУ „Св. Кл. Охридски“, рецитал от публиката, спомени с видео от Радой Ралин и Валери Петров, със следовника Вутимски... С това събитие беше чествана 110-годишнината от рождението на първия Лъчезар – Поета на Усмивката, с хит на Митко Щерев и „Трамвай № 5“.

За „поета на Усмивката“ в „Капка“ и неговия слънчев град в „Земя под слънце“ с **„Голямата годишна награда за поезия“** от най-успешната за Царство България –1939

* Стихотворението „Ти се връщаш“ е според мене съвсем пряка реплика към Далчев и то не само защото съвпадат отиващият и завръщащият се, но и защото тука е много точен в това стихотворение. Дори бих казал не е само автоинтерпретация, а интерпретация на Далчевата поетика, в която продължават да тежат „безмерно разочарования безбройни“. На тях Лъчезар Станчев противопоставя „любов и малка земя вяра“. Това е противостоенето на тези двама поети.

Светлозар Игов, 2011, в „Лъчезар Станчев от 30-те до игото на Париж и Усмивката“, с. 61. Съст. Вихрен Чернокожев, БАН-ИЛ Изд.център „Боян Пенев“, 2011.

* В поетическото присъствие на Лъчезар Станчев разпознахме една тишина, останала в миниатор сред шумната патетика на много негови съвременници.

Надежда Стоянова, 2017, „Тишина в миниатор“, сп. „Филологически форум“, бр. 5.

* Помня, че наизуст знаехме неговите неща и всички се влияехме. А пък най-много Сашо Вутимски и виждаме до ден днешен влиянието на лъчезар-станчевия стих.

Валери Петров, 2004, „Поета на усмивката“, изложба в НБКМ (док. запис 27.5.2004 г.)

* И най-после един нов лауреат – младият поет Лъчезар Станчев за сбирката му „Земя под слънце“ в която в изящни и различни от Каралиевите звукови хармонии трепти патетично същата обич към майката родна земя.

Йордан Бадев, „Щастливците от 1939“, За Годишната награда поезия, в „Зора“, брой 6168

* Онова, което отличава поезията на Лъчезар Станчев, е преди всичко липсата на изкуствени провиквания, нагласени пози, тържествени изпълнения, с каквито в последните години мнозина се опитаха да изнасят нашия усет за художественост.

Петър Динеков, 1930, „Безшумни дни“, в „Литературен глас“, Год. 3, Брой 90, 22.11.1930.